

ZODIAC

NEJNEBEZPEČNĚJŠÍ
ZE VŠECH ZVÍŘAT

GARY L. STEWART
A SUSAN MUSTAFA

ZODIAC

NEJNEBEZPEČNĚJŠÍ
ZE VŠECH ZVÍŘAT

GARY L. STEWART
A SUSAN MUSTAFA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE MOST DANGEROUS ANIMAL OF ALL

Copyright © 2014 by Gary L. Stewart and Susan Mustafa

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2014

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Z anglického originálu *The Most Dangerous Animal of All*, vydaného nakladatelstvím HarperCollins v roce 2014, přeložil Petr Bílek

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Eliška Rychlá

Obálka Jakub Karman, Art007

Grafická úprava a sazba Vojtěch Kočí

Vydala Grada Publishing, a. s., v Praze roku 2014,
jako svou 5712. publikaci

Tisk CPI Moravia Books s. r. o.

 GRADA®

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5348-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9585-0 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9586-7 (ve formátu EPUB)

Muži, který adoptoval dítě
opuštěné na schodech a který
ho miloval jako vlastní

OBSAH

Poznámka autora // 9

Prolog // 13

Zmrzlinová láska // 29

Znamení Zodiaka // 149

Odhalení pravdy // 251

Poděkování // 367

Časová osa // 371

O autorech // 377

POZNÁMKA AUTORA

Případ Zodiac už téměř padesát let halí závoj tajemství. Když jsem začal hledat svého biologického otce, ani ve snu by mě nenapadlo, že mě pátrání zavede k řadě brutálních vražd, které v šedesátých a sedmdesátých letech děsily obyvatele Kalifornie. Samotná myšlenka, že ty zločiny spáchal můj otec, mě naplňuje odporem a ze všech sil se snažím distancovat od děsivých zločinů, které spáchal na nevinných mladých lidech. Poté, co jsem se setkal se svou biologickou matkou, chtěl jsem prostě najít i toho muže, který mi dal život. Chtěl jsem jej poznat, milovat ho, a dokonce mu i odpustit, co mi provedl. Vyrosl jsem v adoptivní rodině, kde mě naučili, že láska a odpuštění jsou zásady, podle kterých se má žít.

Po dvou letech sbírání informací o otci jsem poprvé nabyl podezření, že by otec nějak mohl být zapletený do Zodiakových vražd. Tehdy jsem ale odmítal uvěřit, co mi napovídal instinkt, a tak jsem se pustil do odkrývání pravdy, abych dokázal, že můj otec nemohl v žádném případě být sériový vrah. Jak roky plynuly a během nich se vynořovalo čím dál více zřetelných důkazů, nastal den, když jsem už nemohl dál popírat, že moje největší obavy byly skutečné. Toto odhalení mě přimělo k napsání této knihy. Pocítil jsem zodpovědnost získané poznatky zveřejnit,

aby nezůstaly žádné pochybnosti o totožnosti vraha a důvodech, proč vraždy spáchal.

Kniha se zakládá na mém dvanáctiletém výzkumu, který jsem si zaznamenával formou deníku tak, jak jsem postupně odhaloval fakta o životě svého otce. S pomocí rozhovorů s otcovým nejlepším kamarádem, členy rodiny a mou biologickou matkou, policejních záznamů, novinových článků, starých dopisů rodiny Bestů, záznamů o svatbách a rozvodech a dalších oficiálních záznamů se mi podařilo vytvořit časovou přímku doby otcova mládí. Ta tvoří první část knihy. Události tohoto období vyprávím románovým stylem, protože tak lze jeho příběh vypovědět co možná nejsouvisleji. Při reprodukování dialogů v této části knihy jsem se několikrát dopustil spisovatelské licence, ale i tyto rozhovory jsou založené na vzpomínkách otcových příbuzných a přátel a na skutečnostech z jeho života, které se týkaly mě. Stejně tak dialogy ve druhé a třetí části se zakládají na dvanácti letech pátrání na faktech, které při tomto pátrání vyšly najevo. Je třeba poznamenat, že všechny rozhovory, které se odehrály mezi mnou a jinými lidmi, včetně mé biologické matky, otcova nejlepšího přítele a vyšetřovatelů ze sanfranciské policie, jsou zaznamenané slovo od slova.

Fakta týkající se života mého otce pocházejí z období padesáti let a jsou složitá. Případalo mi nejlepší začít jednoduše na začátku, abych čtenáři věrně vylíčil, jak a proč se z mého otce stal sériový vrah.

Gary L. Stewart

Únor 1963

Tmu prořízl pláč hladového dítěte. Jeho otec ze sebe zlostně shodil peřinu, vstal z postele a spěchal k bedně na prádlo, kterou přezdíval „kolíbka“. Zuřivě zabouchl víko.

Uvnitř se pláč zanedlouho změnil v lapání po dechu, jak dítěti docházel vzduch.

PROLOG

Květen 2002

Třicet devět let. Právě tak dlouho jsem čekal na ta slova. Třicet devět let jsem se ptal, jak se jmenuji a jak se jmenují moji rodiče.

Nakonec jsem to zjistil.

Maminka se jmenovala Judith.

Poznal jsem, že v den, kdy jsem zjistil pravdu, mé adoptivní rodiče, Loyda a Leonu Stewartovi, něco trápilo. Kradmo jsem je pozoroval, když jsem připravoval langusty, klobásu, kukuřici a brambory a nesl je na prostřený stůl za domem u sestry Cindy. Loyd se nesmál a nevyprávěl vtipy v louisianské francouzštině jako obvykle a Leonina krásná tvář byla napjatá, jako kdyby přemýšlela o něčem závažném.

Bylo vedro a vlhkost již z jarního vzduchu vysávala jakoukoli svěžest, ovšem díky mírnému vánku bylo horko snesitelné. Seděli jsme kolem stolu, obírali maso z ocásků a z hlav chutných korýšů vysávali pikantní koření. Když jsem dojedl svou hromádku, pustil jsem se do vymývání hrnce. Sledoval jsem, jak na sebe Loyd s Leonou pokývli a pak se vydali směrem ke mně.

Aha. Podle toho, s jakým soustředěním ke mně přicházeli, jsem poznal, že se stalo něco hodně špatného. Říkal jsem si, kdo asi zemřel.

„Gegu,“ začal táta.

Loyd mi nikdy Gegu neříkal. Byla to zkrácená podoba mého jména a říkali mi tak jenom prarodiče. To, že použil tuhle přezdívku, společně se skutečností, že vypadal, jako kdyby se měl pustit do pláče, mě znervózňovalo ještě víc.

Utěrku jsem si z ruky přehodil přes rameno a řekl jsem:

„Co je s váma dvěma?“

„To, co ti musíme říct, nejde říct lehce, a tak ti to prostě řeknu,“ pravil Loyd. „Před pár týdnů nám zavolala nějaká paní ze San Franciska a tvrdila, že je tvoje matka.“

Moje matka? Cože?

Leona mě objala kolem pasu. „Když jsme od ní dostali balíček s fotografiemi, nejdřív jsem nechtěla věřit tomu, že by to mohla být tvoje maminka, ale táta připomínal, jak hodně se té paní na fotce podobáš. Já jsem to bytostně popírala. Dokonce jsem se pár dnů odmítala podívat se znovu na tu fotku.“

Snažil jsem se spolknout knedlík, který se mi najednou udělal v krku.

„Pak jsem se s myšlenkami na to modlila,“ pokračovala, „a Pán mi uložil na srdce, že to je tvoje matka a že s tatínkem máme s tebou mluvit upřímně.“

„Hned jak jsem se na fotku podíval, věděl jsem, že to je tvoje matka,“ vložil se do hovoru Loyd. „Povídal jsem to mámě, ale ona tomu ne a ne uvěřit.“

Když Leona viděla, jak se mi do očí derou slzy, jemně mě stiskla.

Nemohl jsem tomu uvěřit. Po všech těch letech budu konečně mít identitu, jméno, které bude skutečně moje vlastní. Cítil jsem, jak mnou proudí vlna vzrušení, chytil jsem otce a matku a pevně je objal. Slíbil jsem jim, že ať se děje co se děje, vždycky budou

moji rodiče. Tehdy jsem nemohl vědět, jak moc tohle všechno změni běh mého života.

Leona mi vysvětlila, že ten telefonát se odehrál na prvního máje.

Seděla se Cindy v obýváku a bavila se s Loydovou matkou Evelyn. Vtom zazvonil telefon a ona odešla do kuchyně jej zvednout.

„Prosím,“ ozvala se Leona s příjemným jižním přízvukem.

„Dobrý den. Je to Leona?“ nervózně se zeptal hlas na druhé straně linky.

„Ano, to jsem já. A s kým mluvím?“

„Jmenuju se Judith Gilfordová a bydlím v San Francisku. Domnívám se, že jsem biologická matka vašeho syna Garyho.“

Na několik vteřin Leonu opustil hlas.

Když se jí podařilo popadnout dech, vypravila ze sebe: „Proč si to myslíte?“

„Mám údaj z jeho umístovací složky,“ vysvětlila Judith.

„Podívejte se, nechci se vám plést do života,“ dodala spěšně.

„Chci jen tuhle informaci říct Garymu, aby věděl, kdo je, pokud by to náhodou vědět chtěl.“

Leona poslouchala, zatímco žena povídala o některých svých životních okolnostech a o tom, jak se stalo, že dítě dala k adopci.

„Nikdy jsem se jej nechtěla vzdát a vždycky jsem se jej snažila najít,“ řekla Judith, právě když do místnosti nakoukl Loyd. Leona jej posunkem poslala pryč, odebrala se do své ložnice a zavřela za sebou dveře. Pozorně naslouchala, zatímco jí Judith vyprávěla o všem, co musela v uplynulých několika letech podstoupit, aby našla svého syna. Leona byla vždycky vnímavá k pocitům druhých a s tou ženou mohla jen soucítit.

„Jen mě, prosím, nechte poslat vám balíček s dopisem a pár fotkami pro něj,“ prosila Judith.

„Proberu to s manželem,“ odvětila Leona. „A promluvíím s Garym.“

Judith ji přerušila. „Nic mi prosím neslibujte. Ty údaje vám prostě pošlu a budu věřit, že se stane to, co se stát má.“

Po několika dnech, když Leona přes společnost FedEx obdržela obálku od Judith, obracela ji stále znovu a znovu sem a tam, bála se ji otevřít, bála se toho, jak nám všem její obsah může změnit život.

Všechny oslavy narozenin, odřená kolena, pláč, který utišila svým polibkem. Myslí jí proběhly všechny vzpomínky, které se mnou měla. Je to nějaký krutý žert? Jak se ta žena opovažuje jí takhle zasahovat do života – do synova života? Třesoucími prsty Leona otevřela obálku. Spatřila fotografii připnutou sponkou k dopisu. Z pasové fotky na ni hleděla žena, které telefonovala. Slzy zakalily Leoně zrak a stékaly jí po tvářích. Při prohlížení fotky se snažila sama sebe přesvědčit, že ta žena se mi vůbec nepodobá. Ať si ale snažila cokoliv sebevíc nalhávat, pravda na ni hleděla za snímkem.

Odnesla fotografii Loydovi.

Prohlížel si ji a držel přitom Leonu za ruku.

„Určitě vypadá jako ona,“ řekl Loyd. Chtěl manželce říct, že ta žena v žádném případě mou matkou být nemůže, ale věděl, že musí mluvit upřímně.

Několik následujících dnů nemluvili o ničem jiném než o této neuvěřitelné šlamastyce, v níž se nejednou ocitli.

Moje adopce byla definitivní a uzavřená. Tohle se nemělo stát. Měli by mi to říct? Měli by to držet v tajnosti? Drželi se za ruce, společně se modlili a prosili Boha, aby jim naznačil, co mají dělat.